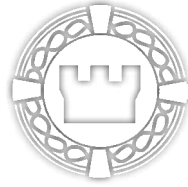

1. FEJEZET

UBI

Hadrian Blackwater alig tett meg öt lépést, miután partra szállt a hajóról, rögvest kirabolták.

Egyetlen csomagját, a zsákját kitepték a kezéből. Még csak nem is látta a tolvajt. Igazából egyébként sem sokat látott a lámpásokkal megvilágított móló zűrzavarában, csak idegen arcok kavargását, ahogy az utazók egymást lökdösve próbáltak távolabb kerülni a hajópallótól vagy feljutni a hajóra. A dülöngélő fedélzet ritmusához szokott Hadrian a taszigálás közepette alig tudott megállni a lábán a mozdulatlan dokkon. Az újonnan érkezettek, akik óvatos léptekkel szálltak partra, csakhamar teljesen eltorlaszolták az utat. A kikötőben várakozók eközben barátaik és rokonaik után kutattak, és kiabálva, ugrálva, integetve keresték az illető figyelmét. Mások ennél sokkal gyakorlottabban, fáklyákkal a kézben hirdették szállás- és munkalehetőségeiket. Az egyik, harci küirthöz hasonlatosan érces hangú, kopasz úriember egy láda tetejéről azt harsogta, hogy a Fekete Macska ivó a legkedvezőbb árakon kínálja a legerősebb sört. Öt méterrel odébb a konkurencia egy ingatag hordón egyensúlyozva ágált, hogy a kopasz hazudik, és hogy a Szerencsekalap az egyetlen ta-

verna, amely nem kutyahúst árul ürücomb helyett. Hadriannek mindegy volt. Csak ki akart kerülni a tömegből, és meg akarta találni a tolvajt, aki meglépett a batyujával. Néhány röpke perc elég volt hozzá, hogy rájöjjön, ez nem fog menni, és végül arra jutott, szerencsésnek mondhatja magát, ha sikerül megóvni a tárcáját, és ennyivel megússza. Legalább semmi értékes nem lett oda, csak ruhák. Persze amilyen hideg tudott lenni Avryn ősszel, ebből később még komoly baja is lehetett.

Hadrian követte az áramló testek tömegét, nem mintha lett volna más választása. Az erős sodrásból épphogy kilátszott a feje. A móló nyikorgott és nyögött az utasok súlya alatt, akik minél messzebb akartak kerülni a zsúfolt hajótól, amely több mint egy hónapig a szállásukként szolgált. A sós levegőt most felváltotta a hal, füst és kátrány átható szaga, és a félhomályos kikötőn túl a város lámpásai olyannak tündek, mint egy csillagfényes világ legragyogóbb fénypontjai.

Hadrian négy sötét bőrű káléi fickó nyomába eredt, akik színpompás madarakkal megrakott ládákat vonszoltak. A szárnyasok vijjogtak, és a rácsaikat rázták. Ezek mögött egy szegényes öltözékű férfi és nő kullogott. A férfi két táskát vitt, egyet a vállán, a másikat a karja alatt. Az ő értéktárgyaik láthatólag *senkit* sem érdekeltek. Hadrian rájött, hogy valami mást kellett volna felvennie. Keleties viselete nem volt éppen haszontalanul vékony, de a bőr és gyapjú országában a fehérített lenvászon burnuszról és aranszegélyes köpenyről ordított, hogy jómódú ember rejtőzik alattuk.

– Ide, ide! – vált ki egy alig felismerhető hang a kiáltások, ke-rekkattogás, csengők és füttyök hangzavarából. – Erre, erre! Igen, te ott! Gyere csak!

Amikor Hadrian elérte a palló végét, és a tömegből is kiverekedte magát valamelyest, egy tizenéves fiút pillantott meg. A ron-

gyos öltözékű legény egy himbálózó lámpás tüzes fényében várokozott. A vézna fiúcska Hadrian csomagját tartotta a kezében, és széles mosolyt villantott az irányába.

– Igen, igen, te ott! Gyere! Ide, ide! – kiáltott oda megint, és szabad kezével Hadrian felé integetett.

– Az ott az én batyum! – hördült fel az utazó, és küszködve próbált közelebb jutni, de megfeneklett a keskeny mólót megtöltő tömegben.

– Igen, igen! – helyeselt még szélesebb mosollyal a fiú, és a szeme csillogott a lelkesedéstől. – Nagy szerencséd van, hogy elvettem téled, máskülönben valaki biztosan ellopta volna.

– *Te loptad el!*

– Dehogyan, egyáltalán nem! Hűségesen őriztem neked legféltettebb kincseidet. – A legény tisztelgésnek is beillő mozdulattal húzta ki nyeszlett hátát. – A magadfajtának nem szabadna saját kezűleg cipelni a holmiját.

Hadrian elfurakodott három asszony mellett, akik megtorpannak előtte, hogy megvigasztaljanak egy síró gyermeket, de egy lehetetlenül nagy utazóládát vonzó öregember újra megállásra kényszerítette. A fehér hajú, fantomszerűen sovány aggastyán elzárta a keskeny szorost, amelyet már így is eltömítettek a hajóról merészen kihajigált csomagok.

– Mit értesz az alatt, hogy a *magamfajtának?* – kiáltotta vissza Hadrian az utazóláda fölött, miközben az öreg tovább szerencsétlenkedett előtte.

– Hát nagy hírű lovag vagy, nem?

– Nem vagyok.

A fiú rámutatott.

– Dehogyanem! Hisz nagydarab vagy, és kardokat cipelsz, ráadásul hármat is. Az a vas ott a hátadon gigantikus. Csak egy lovag hurcol magával ilyesmiket.

Hadrian felsóhajtott, mert az öregember ládája megakadt a móló és a palló közti résben. Lehajolt, kiszabadította, és cserébe hálálkodó szavakat kapott valamilyen ismeretlen nyelven.

– Látod? – folytatta a fiú. – Csak egy lovag segít így egy rászoruló idegennek.

További csomagok csattantak a Hadrian melletti halom tetején, és az egyik hangos csobbanás kíséretében a kikötő vizébe pottyant. A fiatalember tovább nyomult, egyrészt hogy elmene-küljön a felülről érkező találatok elől, másrészt hogy visszaszer-vezze ellopott holmiját.

– Nem vagyok lovag. És most már add vissza a batyumat!

– Majd én viszem neked! Ubi a nevem, de most mennünk kell. Gyorsan! – A legény magához ölelte Hadrian zsákját, és koszos, meztelen talpán továbbcaplatott.

– Hé!

– Siess, nem maradhatunk!

– Hová rohansz úgy? Miről beszélsz? Hozd vissza a csomagomat!

– Nagy szerencséd, hogy összeakadtál velem. Kiváló idegenve-zető vagyok. Akármire vágysz, én tudom, hol szerezheted meg! Velem megtalálod a legolcsóbb és legjobb helyeket.

Hadrian végre-valahára utolérte a fiút, és megragadta a batyu-ját. Megrántotta, de a vézna legénykét is hátrarántotta vele, aki még mindig szorosan a vászonbugyrot ölelte.

– Na ugye?! – vigyorgott a fiú. – *Tőlem* ugyan senki sem veszi el a csomagodat!

– Hallgass ide! – Hadrian megállt egy pillanatra, hogy kifújja magát. – Nekem nem kell idegenvezető. Nem maradok itt.

– Merre tartasz?

– Északra. Messze északra. A Sheridanbe.

– Vagy úgy, az egyetemre!

Ez meglepte a fiatalembert. Ubi nem tűnt világi figurának. Inkább egy gazdátlan kutyára emlékeztette, olyanra, amelyik valaha nyakörvet viselt, de mostanra már bolhák rágták; amelynek kilátszottak a bordái, és már csak a túlélés vágya mozgatta.

– Tudósnak készülsz? Kitalálhattam volna. Elnézésedet kérem, hogy megsértettelek. Igazán okos vagy, így természetes, hogy nagyszerű tudós válik majd belőled. Ne is fizess, hiszen nagyot hibáztam. De így talán jobb is. Ugyanis történetesen tudom, merre kell mennünk. Van egy uszály, amely a Bernumön közlekedik. Igen, az uszály tökéletes lesz, és éppen ma este indul. Tíz napig nem is jön vissza, és hidd el, nem tennéd jól, ha itt maradnál ebben az ocsmány városban! Seperc alatt Sheridanben leszünk!

– Leszünk? – húzta el a száját gúnyosan Hadrian.

– Hát azt akarod, hogy melletted legyek, nem? Nem csak Verneben tájékozodom jól. Egész Avrynt úgy ismerem, mint a tenyereimet, messzire utaztam már széles e hazában. Segíthetek neked: inasod lehetnék, leshetném a kívánságaidat, vigyázhatnék a csomagodra, és megvédehetném a tolvajoktól, amíg te tanulsz. Hisz abban nagyon jó vagyok, nem?

– Nem vagyok diák, de nem is állok annak. Csak meglátogatók valakit, és nincs szükségem inasra.

– Persze hogy nincsen szükséged inasra, ha nem tudósnak készülsz, de mivel egy nemes úr keletről visszatért fia vagy, szükséged lesz egy háziszolgára, és annak kifogástalan vagyok. Mindig kiürítem az ágytáladat, télen jól megrakom a tüzedet, és nyáron legyezek, hogy elkergessem a legyeket.

– Ubi – nézett rá keményen Hadrian. – Nem vagyok nemesi sarj, és nincs szükségem háziszolgára. Igazából... – Elhallgatott, mert észrevette, hogy valami elvonta a fiú figyelmét, és örömteli arckifejezésén a rémület jelei mutatkoztak. – Mi a baj?

– Mondtam, hogy sietnünk kell. Mennünk kell a kikötőből, de azonnal!

Az utazó megfordult. Furkósbottal hadonászó emberek masíroztak végig a mólón, és vaskos lépteiktől remegett a fatákolmány.

– Toborzók! – kommentálta riadtan Ubi. – Mindig a közelben ólálkodnak, ha új hajó érkezik. A hozzád hasonló jövevények könnyen valami tengerjáró gyomrában találhatják magukat. Jaj, ne! – jaidult fel, amikor az egyik fickó észrevette őket.

Fütty hallatszott, a fickó megveregette a társai vállát, és a négy toborzó feléjük indult. Ubi összerezzent. Lába megfeszült, és nekikészült, hogy futásnak ered, de aztán Hadrianre pillantott, beharapta az ajkát, és nem moccan.

A bunkósok rohamra lendültek, de lelassultak és megtorpan-
tak, amint meglátták Hadrian fegyvereit. A négy fickó akár test-
vér is lehetett volna. Mindnek frissen sarjadó szakálla volt, ola-
jos haja és napégette, dühös ábrázata. Biztosan gyakorta vágta
ilyen képet, mert az arckifejezésük örökös ráncokat vájta a hom-
lokukba.

Egy pillanatra tanakodva méregették a fegyverest, majd a leg-
elől álló martalóc foltos és szakadt ujjú tunikában odavetette:

– Lovag vagy?

– Nem vagyok – forgatta a szemét az utazó.

Egy másik haramia felkacagott, és durván meglökte szakadt
ingujjú társát.

– Átkozott bolond! Nem látod, hogy alig öregebb a mellette
álló vakaréknál?

– Engem te ne lökdössé' ezen a csúszós mólón, te ökör! – for-
dult vissza az első Hadrian felé. – Nem is olyan fiatal!

– Jól mondod – csatlakozott egy másik. – A királyok néha
csinálnak hülyeségeket. Hallottam egyről, aki a kutuját ütötte
lovaggá. Bodri lovagnak nevezte el!

Mind a négyen hahotázásban törtek ki. Hadriannek kedve lett volna csatlakozni, de kijózanította az Ubi tekintetében bujkáló rettegés.

A szakadt ingujjú közelebb jött.

– Ha más nem, hát apród. Nézzétek ezt a sok vasat, Maribor szerelmére! Hun az urad, fiú? Itt van valahol?

– Apród sem vagyok – felelte Hadrian.

– Nem? Akkor mi ez a sok acél a hátadon?

– Ahhoz neked semmi közöd.

A fickók röhögtek.

– Keménynek gondolod magad, mi?

Szétszóródtak, erősebben fogva a füttyköseiket. Az egyikük fegyverének nyeléhez egy bőrszík tartozott, amelyet a fickó a csuklója köré csavart. *Biztos jó ötletnek tartotta* – gondolta Hadrian.

– Jobb lesz, ha békén hagytok minket – szólt közbe remegő hangon Ubi. – Hát nem tudjátok, ki ez? – mutatott Hadrianre. – Híres párbajhős... Egy született gyilkos!

Szavait gúnykacaj fogadta.

– Vagy úgy! – válaszolta a legközelebb álló, majd sárga foga közül kiköpött.

– Bezony! – erősködött Ubi. – Egy vérengző fenevad! És nagyon érzékeny, igazi veszedelmes fajta!

– Egy ilyen zöldfűlű? – Nézett végig Hadrianen a fickó, és csücsörítve méregette a fiatalembert. – Azt meg kell hagyni, elég nagyra nőtt, de még anyatej csurog az állán. – Ubira fordította a figyelmét. – És *te* se nézel ki valami veszélyes gyilkosnak, kispajtás! Inkább olyan vagy, mint a kis sikátorlakó patkány, akit tegnap a kocsmá tornáca alatt láttam. Éppen a morzsákat szedgetted. Előtted, fiam, új karrier áll tengerészként! Igazából jobb dolgod nem is lehetne. Ételre nem lesz gondod, és megtanulsz dolgozni, mégpedig keményen! Majd az férfit farag belőled!

Ubi megpróbált elillanni, de a martalóc a hajánál fogva elkapta.

– Engedd el! – szólalt meg Hadrian.

– Hogy mondtad? – kacagott a toborzó. – *Abhoz neked semmi közöd.*

– A legény a fegyvernököm – jelentette ki Hadrian.

A fickók nevettek.

– Azt mondtad, nem vagy lovag – emlékeztette az egyik.

– Elég az hozzá, hogy nekem dolgozik.

– Nem elég, mer’ ő mostantól a tengerészet alkalmazottja. –

A gaztevő a fiú nyaka köré fonta izmos karját, és erőszakkal derékba hajlította, miközben egy másik mögébe állt, az övéről levett kötéllel.

– Azt mondtam, engedd el! – emelte fel a hangját a fiatalember.

– Hé! – csattant fel a szakadt ingujjú. – Nekünk te ne parancsolgass, fiú! Téged nem viszünk, mer’ már valaki más tulajdona vagy. Aki a három kardját cipelteti veled, annak esetleg hiányoznál. Ilyen gondot mi nem veszünk a nyakunkba. De ne ess túlzásba! Ha túlzásba esel, akkor eltörjük a csontodat. Ha még akkor sem hagyod abba, téged is bedobunk egy hajóba. Ha úgy sem állsz le, még hajót se kapsz!

– Mennyire gyűlölöm a fajtátokat! – rázta a fejét Hadrian. – Még alig tettem ki a lábam a partra. Egy hónapig voltam a tengeren... *egy hónapig!* Egy teljes hónapig utaztam, hogy minél messzebb kerüljek az ilyenektől, mint ti. – Undorodva ingatta tovább a fejét. – És most itt vagytok. És te... – mutatott Ubira, akinek éppen hátrakötötték a kezét. – Nem kértem a segítségedet! Nem kerestem idegenvezetőt vagy inast, sem háziszolgát. Jól megvoltam magamban, de nem: neked el kellett vened a csomagomat, és derűsen válaszolgattál. Ám ami még ennél is rosszabb, nem is menekültél. Talán csak túl ostoba vagy, de nem is tudom, valami miatt úgy érzem, azért maradtál, hogy kisegíts.

– Sajnálom, hogy nem lehettem jobban hasznodra. – A legényke szomorú szemmel nézett fel rá.

Hadrian felsóhajtott.

– A nemjóját! Már megint kezdted! – A furkósbotot szorongató fickókra pillantott, és már tudta, hogyan végződik a dolog, hisz mindig úgy végződött, de azért tett még egy utolsó próbát: – Nézzétek, nem vagyok lovag. Apród sem vagyok, de a kardok az enyéme, és bár Ubi azt hitte, blöfföl...

– Fogd má' be! – A szakadt ingujjú tett egy lépést feléje, és a botjával Hadrian felé csapott. A fiatalembernek nem esett nehezére a sikamlós mólón kibillenteni támadóját az egyensúlyából. Elkapta a férfi karját, megcsavarta a csuklóját és a könyökét, és elroppantotta a csontot. A reccsenés úgy hangzott, mint amikor feltörnek egy diót. Meglökte a sikoltozó martalócot, és az nagy csobbanással a kikötő vizében landolt.

Ekkor Hadrian előránthatta volna a kardjait – csaknem meg is tette önkéntelenül –, de annak idején megígérte magának, hogy ezúttal minden másként lesz. Mellesleg kikapta a fickó kezéből a furkósbotot, mielőtt letaszította volna a mólóról. A három centi széles, csaknem negyven centi hosszú, tömör hikorifa bunkó markolatát simára csiszolta a sokévnnyi használat, a másik végét barnára színezte a faanyagba beszívárgott vér.

A többiek felhagytak Ubi megkötözésével, de az egyikük továbbra is a hóna alá fogta a fiú fejét, miközben a többiek lerohanták Hadriant. Az utazó harcos megfigyelte a láb munkájukat, és számba vette a súlyukat és lendületüket. Félrehajolt az első meglendített furkósbot elől, elgáncsolta a második martalócot, és tarkón verte, mire a fickó elbukott. A bunkó olyan kongó hangot adott a koponyáján, mint amikor valaki megpaskol egy sütőtököt, és amikor a haramia földet ért, ott is maradt. A másik ismét feléje lendítette a fegyverét, de Hadrian háritott a hikoribottal,

és eltalálta a fickó ujjait. A férfi felkiáltott, és a fütykös kiesett a markából, aztán csak lógott a csuklójára kötött bőrszalagról. Hadrian elkapta a fegyvert, szorosra húzta a szíjat, aztán hátracsavarta a fickó karját, és erősen megrántotta. A csont ezúttal nem tört el, de a férfi válla kiugrott. A reszkető lábak jelezték, hogy a gaztevő harci kedve elszállt. Hadrian őt is belökte a vízbe a cimborája után.

Mire megfordult, hogy szembenézzen a negyedik ellenféllel, Ubi már egymagában állt előtte, és a nyakát dörzsölte. Fogvartója elinalt a messzeségbe.

– Gondolod, hogy erősítéssel jön vissza? – kérdezte a fiút.

Ubi semmit sem szólt, csak tátott szájjal bámult a vitézre.

– Úgy hiszem, nem sok értelme van tovább itt időzni – nyugtázta Hadrian, mintegy magának. – Merre is van az az uszály, amiről beszéltél?

A tengeri kikötőtől távolabb Vernes városa ugyanolyan zsúfoltnak és fullasztónak bizonyult. A szinte egymást érő erkélyek árnyékot vetettek a keskeny téglautak labirintusára. A gyér fényű lámpások és a holdfény egyaránt ritkás sugarában egyes útvonalak teljes sötétségbe borultak. Hadrian örült, hogy Ubi mellette maradt. Az első rémületéből felocsúdott „sikátori patkány” most inkább vadászkutya módjára viselkedett. Sebes léptekkel haladt a város folyosóin, átugorva a szeméttől bűzlő pocsolyákat, gyakorlott ügyességgel bujkálva a ruhaszáritó kötelek és állványzatok között.

– Itt lakik a legtöbb hajóács, amott pedig a dokkmunkások szállása látható – mutatott a fiú egy komor, háromemeletes, egyetlen ajtóval és csekély számú ablakkal bíró épületre a kikö-

tőgát mellett. – Errefelé majdnem mindenki ott lakik, vagy a déli végen álló testvérépületben. Itt minden a hajózásról szól. Ott pedig, fenn a hegyen, látod? Az a fellegvár.

Hadrian felemelte a fejét, és a szemét hunyorítva épphogy kivette a fáklyákkal megvilágított erődítményt.

– Nem vár, inkább amolyan számadóház a kalmároknak és kereskedőknek. Magas és vastag falakat emeltek köré, hogy megvédjék a töméntelen aranyat, amit felhalmoznak odabent. Itt köt ki minden pénz, ami bejön a tengeren. Itt minden más lefelé folyik, de az arany, az felfelé.

Ubi kikerült egy felborult vödört, amivel megijesztett két, macska nagyságú patkányt. Az állatok eliszkoztak a fekete árnyékok közé, és a sötétség négyzetrácsos szerkezetében Hadrian könnyen észrevette őket.

Egy kapualj előtt elhaladva rájött, hogy amit eldobott rongykupacnak vélt, az valójában egy tornácon ülő vénember. A rojtos, ősz szakállú, sűrű ráncokkal barázdált arcú aggastyán teljesen mozdulatlanul gubbasztott, még csak nem is pislogott. Hadrian csak akkor vette észre, amikor a vénség pipájának tüze élénk narancsszínben felizzott.

– Mocskos egy város ez! – szólt hátra Ubi. – Örülök, hogy magunk mögött hagyjuk. Túl sok itt az idegen, túl sok a keleti, a legtöbb minden bizonynal veled együtt szállt partra. Különös népség ez a káléi! Az asszonyaik boszorkánysággal meg tenyérjósással foglalkoznak, de én azt mondom, a legjobb, ha az ember nem tudja, milyen jövő vár rá. Északon nem kell ilyesmi miatt aggódnunk. Warriokban télen boszorkányokkal fűtik a kályhákat. Legalábbis én így hallottam. – Ubi váratlanul megtorpant, és megfordult. – Hogy hívnak?

– Végre eszedbe jutott megkérdezni? – kuncogott Hadrian.

– Tudnom kell, hogy helyet foglalhassak neked a hajón.

– Azt én is el tudom intézni magamnak. Feltéve persze, hogy tényleg egy uszályhoz viszel, és nem valami sötét sarokba vevetsz, ahol fejbe kólintasz, és alaposabban kirabolsz.

Az utcakölyök sértődött képet vágott.

– Sohasem tennék ilyet! Ilyen ostobának nézel? Először is látam, mit teszel azokkal, akik megpróbálnak *fejbe kólintani*. Másodszer pedig már elmentünk vagy tucatnyi koromsötét sarok mellett. – Ubi kivillantotta széles mosolyát, amiben egy rész huncutság, egy rész büszkeség és két rész hamisítatlan életöröm keveredett. Hadrian már nem is emlékezett arra, mikor érezte magát úgy, ahogy Ubi kinézett.

A toborzóbrigád vezetőjének igaza volt: a fiú csak négy-öt évvel lehetett fiatalabb Hadriannél. Öttel – gondolta a vitéz. – Öt évvel fiatalabb nálam. Ilyen voltam, mielőtt útra keltem. Vajon akkoriban még én is így mosolyogtam? – Eltűnődött, mióta lehet magára utalva a fiú, és hogy vajon öt év múlva is ilyen arcot vág-e még.

– Hadrian. Hadrian Blackwater – nyújtotta a kezét.

A legény bólintott.

– Jó név. Nagyon jó. Jobb, mint az Ubi, de hát annál minden jobb.

– Az édesanyád nevezett el Ubinak?

– Bizony ő! A mendemonda szerint egyazon uborkásrekesz tején fogantam és születtem. Hogyan tagadhatnék meg egy ilyen legendát? Még ha nem is igaz, úgy hiszem, annak kellene lennie.

Kiléptek az útvesztőből, és egy széles sugárútra jutottak. Most magasabban jártak, és Hadrian lenézett a kikötőre meg az érkezését biztosító hajó árbócaira. Jókora tömeg tolongott még mindig odalent, az emberek a szállásukat vagy a csomagjaikat keresték. Vajon hányan találják még magukat partra vetve egy idegen városban úgy, hogy szinte semmijük sem maradt?

Kutyaugatás hallatszott, és Hadrian megfordult. Végigtekintett a keskeny utcán, és a szeme sarkából mintha mozgást látott volna, de nem lehetett biztos benne. A kacsaringós sikátorban csak egyetlen lámpás égett. A holdfény gondoskodott a többiről, és kékesszürke árnyékokat vetett a kőre. Itt egy négyzetnyi fény világított, amott egy téglalapnyi, és ezek korántsem bizonyultak elegendőnek, hogy tisztán lásson, ahhoz meg még kevésbé, hogy megítélje a távolságokat. Talán egy újabb patkány volt? Ez most nagyobbnak tűnt. Hadrian várt, és a sötétségbe meredt. Semmi sem történt.

Mire visszafordult, Ubi már átkelt a téren, és a túloldalon várt, ahol Hadrian öröme újabb dokk állt. Ez az éjszakában végtelen sötét lepelnek látszó Bernum folyó torkolatába ékelődött. Újra hátrapillantott a keskeny utcákra. Még mindig semmi. *Kísértetek*. Csak a múltja lopakodott a nyomában, ennyi az egész.

Hadrian ugyanis haláltól búzlott. Nem olyan bűz volt ez, amit mások is érezhetnek, vagy amit vízzel lemoshatna magáról, de úgy tapadt hozzá, mint a verejtéktől átitatott ing egy hosszú dorbézolás után. Csakhogy ezt a szagot nem az ital okozta, hanem a vér. Nem éppen vérvástól, bár Hadrian ismert olyanokat, akik meg is itták. A bűz onnan származott, hogy meghempergett benne. Az még egy másik Hadrian volt, egy fiatalabb Hadrian, aki a világ másik felén indult útnak, és aki elől azóta is menekült.

Rájött, hogy a zsákja még mindig Ubinál van, és gyorsan megtette a köztük lévő távolságot. Mielőtt azonban odaérhetett volna, a legény ismét kalamajkába keveredett.

– Az övé! – kiáltott a fiú, Hadrianre mutogatva. – Csak segítettem neki időben elérni az uszályt!

A fiút hat katona vette körül. Láncinget viseltek, és négyzet alakú pajzsokat tartottak a kezükben. A középső, tollas sisakban feszítő alak vállát és mellkasát rétegelt páncél fedte, amely

szegecsekkel kivert bőrszoknyában folytatódott. Ubi éppen neki magyarázkodott, miközben a katona szorosan fogta. Mindenki a közeledő Hadrianre emelte a szemét.

– Ez itt a te csomagod? – kérdezte tőle a tiszt.

– Az, és a fiú igazat beszél. Éppen az uszályhoz kísér.

– Ilyen sietős elhagyni ezt a szép várost? – A kapitány hangjába gyanakvás keveredett, és szúrós szemmel mérte végig Hadriant.

– Nem mintha nem tetszene Vernes, de tényleg sietős. Dolgom van északon.

A tiszt közelebb lépett.

– Hogy hívnak?

– Hadrian Blackwater.

– Hová valósi vagy?

– Eredetileg Hintindárba.

– Eredetileg? – A kapitány gyanúja tovább nőtt, és ezt felhúzott szemöldökével is jelezte.

A fiatalember bólintott.

– Már évek óta Káléban élek. Épp most tértem vissza Dagasztánból azon a hajón.

A katona lenézett a kikötőre, aztán Hadrian térdig érő burnuszára, laza gyapjúnadrágjára és fejkendőjére irányította a tekintetét. Közelebb hajolt, szimatolni kezdett, és elfintorodott.

– Az bizonyos, hogy hajón jártál, és ráadásul káléin! – Felsőhajtott, és Ubihoz fordult. – De ez itt semmiféle hajón sem járt. Azt mondja, hogy veled tart. Igaz ez?

Hadrian Ubira sandított, és látta a reménykedést a fiú szemében.

– Egen. Felbéreltem... ööö... szolgálónak.

– És ez kinek az ötlete volt? A tiéd, vagy az övé?

– Az övé, de rendkívül hasznosnak bizonyult. Nélküle az uszályt sem találtam volna meg.

– Épp most szálltál le egy hajóról – folytatta a tiszt. – Különös, hogy máris szeretnél felszállni egy következőre.

– Nos, igazából nem szeretnék, de Ubi szerint az uszály most indul, és napokig nem lesz másik. Igaz ez?

– Igen – nyugtázta a katona –, és milyen jól jön ez most neked!

– Megkérdezhetem, mi a gond? Van valami törvény, ami tiltja, hogy kalauzt fogadjak, és fizessek neki, hogy velem tartson?

– Nem, de mocskos dolgok történtek a városban, rendkívül aljas dolgok. Természetszerűen felkelti a figyelmünket, ha valaki sietve távozna, legalábbis ha olyasvalaki az illető, aki az elmúlt napokban itt tartózkodott. – A kapitány nyíltan Ubira bámult.

– Semmit sem csináltam – védekezett a fiú.

– Mondod te, de még ha nem is csináltál semmit, talán tudsz róla valamit. Akárhogy is, úgy érezheted, hogy el kell tűnnöd, és egy gyanún felül állóra ráakaszkodva könnyen megmenekülhetnél minden baj elől, nemde?

– De semmit sem tudok a gyilkosságokról.

A tiszt Hadrianhez fordult:

– Te szabadon elmehetsz, de ajánlom, igyekezz! Már zárják a határokat.

– Mi lesz Ubival?

A katona a fejét ingatta.

– Őt nem engedhetem veled. Nem valószínű, hogy bűnrészes volt gyilkosságban, de azt talán tudja, ki tette. Az utcagyerekek sok mindent látnak, ám nem szeretnek beszélni róla, amíg valaki ki nem húzza belőlük.

– De mondom, hogy *semmit* sem tudok! Még csak nem is jártam a hegyen.

– Akkor nincs miért aggódnod.

– De... – Ubi úgy nézett ki, mint aki menten elsírja magát. – Úgy volt, hogy Hadrian elvisz innen. Északra készültünk. Egy egyetemre.

– Hahó! Utolsó figyelmeztetés! Colnorai uszály! Utolsó figyelmeztetés! – bődült el valaki nem messze onnan.

– Hallgass ide! – nyitotta ki a pénzes zacskóját Hadrian. – Jó szolgálatot tettél nekem, és ezért fizetséget érdemelsz. Ha válaszoltál a kérdéseikre, és még mindig nekem akarsz dolgozni, ezzel a pénzzel eljuthatsz Sheridanbe. Ül fel a következő északra tartó bárkára, kocsira vagy bármi egyébre. Úgy egy hónapig ott leszek, néhány hétig mindenképpen. – A fiú kezébe nyomott egy érmét. – Ha így döntesz, keresd Arcadius professzort. Vele van találkozóm, ő biztosan meg tudja majd mondani, merre találsz. Rendben?

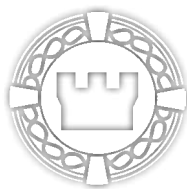
Ubi bólintott, és már nem tűnt olyan kétségbeesettnek. A pénzérmére pillantva elkerekedett a szeme, és régi, széles mosolya visszatért.

– Igen, uram! Egy szempillantás alatt ott leszek! Rám számíthatsz. Most azonban sietned kell, mert indul az uszályod.

Hadrian búcsúképpen biccentett neki, és odakocogott a dokkhoz, ahol egy ember várakozott a hosszú, lapos hajó pallójánál.

2. FEJEZET

GWEN

Gwen már akkor tudta, hogy elkésett, amikor a sikolyok felharsantak az emeleten. Megrázkódott a mennyezet, és por hullt a pulnál könyöklők italába. A fejük fölött a dübögés olyan lett, mintha a fickó bunkóval verné Avon fejét.

Nem, nem bunkóval. A padlóhoz üti.

– Avon! – kiáltott fel Gwen, és a lépcső felé rohant. Még csak le sem lassított a kanyarban, és a vállával egyenesen beleszáguldott a lépcsősor feletti falrészbe, leverve egy apró tükröt, amely szilánkokra tört. Teljes erejéből végigszaladt a folyosón. A sikolyok már nem is tűntek emberinek, mintha egy mészárszékből jönnének: akár az elátkozott lelkek meddő kiáltásai.

Stane megöli!

Gwen megragadta a kilincset, és nagyot lökött rajta, de odabenn elhúzták a reteszt. Az ajtó meg sem mozdult. A nő neketette magát, de a fának meg sem kottyant a csekély súlya. Odabent a dörrenések eltompultak, kásásabbak lettek. Többé már nem tompa puffanások, hanem inkább cuppogáshoz hasonló hangok jöttek a túloldalról. A sikolyok gyöngé nyögéssé halkultak.

Gwen feltépte a szemközti ajtót, ahol Mae szórakoztatott egy vörös hajú keletgyepűi fickót. Mae felsikoltott félelmében. Akármit is műveltek a férfival, Avon sikoltozásával mindennek vége szakadt. Gwen belerúgott az ágy láb részének laza oszlopába. Az asztalos tömör juharból faragta ki az oszlopokat, de pocsék munkát végzett az illesztéseknél. Összesen három rúgás kellett neki, és a láb rész összedőlt, a matrac pedig a földön landolt Mae-vel és a keletgyepűivel együtt.

Gwen öklelő lovagként rontott neki a rúddal Avon ajtajának. Az ütközés kitepte a kezéből az oszlopot, de méretes horpadást hagyott az ajtó fáján, és megrepszttette a keretet. Küszködve újra megragadta a fegyverét, éppen amikor Raynor Grue megjelent a lépcső tetején.

– A fenébe is, te ostoba kurva! Állj!

Gwen minden maradék erejét összeszedve újra megrohmozta az ajtót, ugyanarra a pontra célozva, és többé-kevésbé el is találva azt. A keret eltört, és az ajtó feltárult. A lendület továbbvitte a nőt, és éppen egy vértócsa közepébe érkezett.

– Jóságos Maribor szakállára! – szitkozódott Grue, aki megállt az ajtóban.

Stane még mindig Avonon ült, kezével a lány nyaka körül.

– Nem akarta abbahagyni a sikoltozást.

Avon szeme nyitva volt, de már semmit sem látott. Szőke haja kárminvörösben úszott.

– Ki innen! – ragadta meg Grue Gwen karját, és kipenderítette a folyosóra. – Menj a földszintre! Jössz nekem egy új ajtóval és egy ágygal!

– Meghalt? – kérdezte Stane, meztelen lábaival még mindig lovaglólülésben a lányon. A bőre csillogott a verejtéktől, a mellkasát összefröcskölte a vér.

Grue a csizmája orrával odébb billentette Avon fejét.

– Ja, kinyírtad.

– Te átkozott féreg! – vetette magát a gyilkosra Gwen.

Grue elkapta és visszalökte, amitől a nő megbotlott és elesett.

– Fogd be! – ordította neki.

– Sajnálom, Grue – szabadkozott a véres kezű férfi.

A fogadós elfintorodott és a fejét csóválta, végigfuttatva a szemét a fapadlón terjedő vérfolton. Abból, ahogyan állt, és ahogyan legörbült a szája széle, Gwen felfogta, hogy Avont nem egy csodaszép lánynak látja, aki idejekorán távozott az élők sorából, hanem csupán feltakarítani való hulladéknak.

Grue felsóhajtott.

– A bocsánatkérés nem segít, Stane. Ezért fizetned kell. Avon népszerű volt.

– Mennyit?

Grue egy pillanatra elgondolkodott, ahogy mindig is tette. A fogpiszkálóját rágcsálta, és megszívta a fogát.

– Nyolcvanöt ezüst denentiust.

– Ezüstöt? Nyolcvanötöt? De hát csak hat rézgarasba került!

– És te most megölted, te ostoba fajankó! Most minden pénz elúszott, amit a jövőben kereshettem volna rajta. Örülj, hogy nem aranyat kérek!

– Nincs annyim.

– Meg kell szerezned.

Stane bólintott.

– Megszerzem.

– Ma estig.

A gyilkos habozott, aztán beleegyezett.

– Rendben, ma estig.

– Gwen, keríts egy vödört, és moss fel! Te is, Mae. Vörös, ma éjszakára vége. Húzz el, és útban kifelé küldd fel Willardöt! Segítenie kell levinni a testet a lépcsőn.

– Nem hagyhatod, hogy ennyivel megússza! – sziszegte összeszorított foga közül Gwen, miközben talpra állt. Nem áztatták könnyek az arcát, és maga sem igazán tudta, miért. Talán mert még mindig fortyogott benne a harag. Az ajtó betörése feltűzelte, és még nem csillapodott le.

– Kifizeti a kárt, ahogy te is ki fogod.

– Ebben az esetben még nem okoztam elég kárt – kapta fel a faoszlopot a nő, és Stane fejét megcélozva rohamra lendült. Csaknem sikerült is neki, amit tervezett, de az utolsó pillanatban Grue elkapta a kezét. Körbefordította, aztán keményen, tenyérral arcon csapta. A nő újra hátraesett, az ágyoszlop pedig nekirepült a megrongált ajtókeretnek, és ártalmatlanul végiggurult a folyosón.

– Húzd el innen a segged! Mae, hozd má' azt a vödört! Hol van Willard? *Willard!*

Gwen kábán ült a földön. Ha Grue az öklét használja, most fel sem tudna kelni, talán még a fogai is kárát látták volna. De a fogadós tudta, hogyan kell bánnia a lányokkal, és amikor csak tehetett, nem hagyott rajtuk nyomot. Lángoló bőrrrel és olyan fájdalommal az arcán, amely az egész állkapcsát körbeölelte, Gwen feltápászkodott, és elindult lefelé. A kocsma vendégei elálltak az útból, ahogy kiharzott az Ocsmány Fej Taverna és Sörivó ajtaján. Egyenesen a rendőrbíró hivatalához tartott.

Őszi szél fújtt ezen a hűvös éjszakán, de Gwen szinte nem is érezte a hideget, úgy szaladt végig Medford repedezettre száradt, döngölt utcáin. Senki sem járt odakint – mindenki az igazak álmát aludta.

Nem kopogott, csak belökte az ajtót.

Ethan a székében ülve, fejét asztalra fektetett karjára hajtva durmolt. Gwen belerúgott az asztal lábába, és a rendőr feje úgy csapódott fel, mint egy felrebbenő fogolymadár.

– Mi a...?! – A férfi dühösnek tűnt.

Jó.

Gwen azt akarta, hogy feldühödjön. Hogy fortyogjon a dühtől.

– Stane épp az imént ölte meg Avont az Ocsmány Fejben – kiáltotta neki, mire Ethan arca megrándult. – Az a gazember addig verte a fejét a padlóhoz, míg be nem tört a koponyája. Én mondtam Grue-nak, hogy ez lesz a vége. Mondtam, hogy ne engedje vissza Stane-t, de nem hallgatott rám. Igyekezze!

– Jól van, na, jól van! – kapta le Ethan a kardövét a székről, és felcsatolta, majd követte a nőt az utcára.

– Három napja monoklival csúfította el Jollin szemét – folytatta Gwen, miközben végigmentek a Vándorúton. Ethan nem sietett túlságosan, hogy lépést tartson vele. Nem mintha az idő számított volna. Avon már úgysem kel fel többé, Stane pedig már sohasem tér észhez. Mindezek ellenére szerette volna látni, ahogy a rend őre igazságot tesz, mégpedig helyesen és sebesen. Stane nem érdemelte, hogy hosszabb ideig éljen, mint Avon, így Gwen szemében a fickó minden egyes lélegzetvétele bűnnek tettett. – Nem egészen egy hónapja eltörte Abby karját. Nem is értem, mit gondolt Grue, amikor kényszerítette Avont, hogy felmenjen vele. Szegény lány tudta, és megrémült, de Stane éppen így szeret minket. Felizgatja a félelem, és minél izgatottabb, annál nagyobb kárt tesz. Avon meg, Maribor nyugosztalja, teljesen halálra rémült. Grue-nak tudnia kellett volna!

A taverna ajtaja nyitva állt, és hosszú fénycsík áradt ki rajta, megvilágítva a tornácot és a barázdált utat. Talán siettékben a bejárati ajtót is kitörte, legalábbis remélte. A részegek már elmentek, bizonyára kikergették őket. Grue és Willard éppen Avon takaróba csavart testével jött lefelé. A test egyik vége csöpögött, és hosszú, sötét vonalat húzott a lépcsőfokokra.

– Micsinálz itt, Ethan? – Grue nyakán kidagadtak az inak az erőlködéstől. Nem kiáltotta, amit mondott, csak harag hal-

latszott a hangján, ami azt jelentette, visszatért a normál kerékvágásba.

– Hogy érted? Az egyik lányod jött, hogy szóljon.

– Én nem küldtem senkit.

– Nos, éppen a legszebb álmomból ébresztett, és most itt vagyok. Mi folyik itt?

– Mi közöd van neked ahhoz?

– Az én feladatom igazságot tenni. Stane odafent van?

– Odafent.

– Akkor hívd le!

Grue összevonta a szemöldökét, tétovázott, aztán letette a terhét.

– Hozd le, Willard!

Akármennyire is haragudott Stane-re és Grue-ra, Gwen nem tudta elhessegetni az érzést, hogy ő maga is hibás. Mindenkinél jobban tudta, mi fog történni. Tennie kellett volna valamit, akármit, hogy kivigye onnan Avont. De hát még magát sem tudta kimenekíteni. Persze azért még tehetett volna valamit, bármit. Csakhogy nem tett. És most Avon halott.

Gwen csak bámulta a takaró alatt képződő kis tócsát, és azon tűnődött, hogyhogy még nem ájult el. A bűntudat marta belülről, szinte darabokra tépte. *Hogyan lehet talpon maradni, miközben kibelezik az embert?*

Stane a nadrágját gombolva jött le a lépcsőn, napszítta ingén véres ujjnyomokkal. Az arcára is jutott belőlük, ahogy megtörölte az orrát.

– Te ölted meg ezt a lányt? – kérdezte a rendőrbíró.

Stane nem válaszolt. Csak bólintott, és szipogott.

– Ez komoly büntett. Ugye te is tudod?

– Igen, uram.

Gwen észrevette, hogy Grue éppen őt bámulja. Később megfizet majd ezért, de még a verés is megérte, hogy láthassa Stane-t

ugyanolyan sorsra jutni, amilyenben Avont részesítette. Persze a gyilkossal nem teljesen ugyanaz történik majd. Ethan nem fogja újra és újra a padlóba verni a fejét. Szimplán felakasztják. Nyilvánosan. Mielőtt meghal, megaláztatik. Legalább az jelent némi elégtételt.

Ethan félresöpörte a haját az arcából, és megdörzsölte a tarkóját. Beharapta az alsó ajkát, aztán a takaróba tekert holttestre pillantott. Végül nagy levegőt vett, és Stane-hez intézte a szavait:

– Természetesen jóvá kell tenned, amit tettél.

– Hogyan? – kérdezte Stane idegesen.

– Kártalanítanod kell Grue-t. Meg kell fizetned a veszteségét.

– Azt már rendeztük – felelt a másik helyett a fogadós. – Nyolcvanötöt fog fizetni.

– Ezüstben, ugye? – bólogatott Ethan. – Igazságosnak tűnik. Más kár is történt?

– Beszakadt egy ajtó, eltört egy tükör, de azt ő csinálta – mutatott Gwenre a kocsmáros. – És ki is fizeti.

– Tört-zúzott, hogy kiszabadítsa ezt itt? – mutatott a takaróra Ethan.

– Olyasmi.

– Én úgy látom, hogy nem lett volna rá szükség, ha Stane nem verte volna Avont, úgyhogy azokat is Stane-nek kell rendezni. Értetted?

– Igen, uram.

A rendőrbíró bólintott.

– Akkor ezt meg is beszéltük.

Ethan tett egy lépést hátra, és Gwen látta, hogy már csaknem sarkon fordult.

– Ennyi az egész? Ez nincs rendjén! Meg kell fizetnie!

– Meg is fog. Nyolcvanöt és...

– Egy nő meghalt! Ő ölte meg, és ezért neki is vesznie kell!

– Egy ringyó halt meg – javította ki Grue.

Gwen gyilkos pillantást vetett rá.

– Egy *ringyó* halt meg, és az nem ugyanaz. Senki sem fog kivégezni egy dolgozó embert, mert egy kicsit elragadtatta magát.

– De hát Avon *halott!*

– És én vagyok a károsult fél! Ha én azt mondom, hogy igazságos a kártérítés, akkor az ügy le van zárva. Ehhez az egészhez neked semmi közöd. Most pedig hallgass!

– Ezt nem teheted! – könyörgött Gwen a rendőrbírónak.

– Van családja? – kérdezte amaz.

Gwen megrázta a fejét.

– Ha bármelyikünknek is lenne családja, szerinted itt múltánánk az időt?

– Akkor Grue felelős érte. És ő elégedett, tehát az ügy le van zárva. – Visszafordult Grue-hoz. – Mindenképpen tüntesd el a testet a városból még dél előtt, vagy a rendőrkapitány pokollá teszi az életemet, én pedig a tiédet. Értem?

Grue bólintott, és Ethan kilépett a tavernából.

A két férfi újra megemelte a csomagot, és az ajtó felé indultak. Miközben kimentek, Grue odalökte:

– Na, vajon ki kap verést, amikor visszajövök?

Kivitték a testet, és Gwen tátott szájjal bámult Mae-re és Jol linra. Stane a két lány között állt.

A fickó rámosolygott, és kacsintott.

– Élvezni fogom, amit veled csinálok – ígérte. Hangját lehal kítva hozzátette: – Amint össze tudok szedni újabb nyolcvanöt ezüstöt. – Közelebb lépett.

– Grue soha többé nem enged be ide!

– Grue? – nevetett a gazember. – Nem Avon volt az első. Ik-rában is kicsináltam egy lányt. Ha fizetek, dízcsomagolásban

adnak át nekem. – Mae-re és Jollinra pillantott. – Ne féljetek, rólatok se feledkezem meg!

Újra felkuncogott, amitől felfordult Gwen gyomra. Stane oda-sétált az ajtóhoz, de ahelyett, hogy kiment volna rajta, kidugta a fejét, és mindkét irányban szétnézett, aztán becsukta. Amikor visszafordult, már vigyorgott, és a szemét Gwenre szegezte.

– Fuss! – kiáltotta Jollin.

Miközben a nő széleseben a hátsó ajtó felé vette az irányt, hallotta, hogy Stane káromkodik. Puffanás hallatszott, a fickó bizonyára elcsúszott Avon vérén. Úgy tűnt, egy szék vagy asztal is felborult, de addigra Gwen már a szoknyáját felemelve futott a sötétben. Végigiszkolt a sikátoron, el a cserzőműhely mellett, a „hidakhoz”. Ezek valójában fapalánkok voltak, amelyeket az épületek mögött csordogáló szennykanálison vetettek át. Túlzottan rettegett, és túl gyorsan haladt. A lába megcsúszott a nyálkás, rezgő léceken, és előrezuhant a mocsokba. Könyékig merült a trágyalében, de az arcát sikerült megmentenie.

Arra számított, hogy a férfi ráveti magát, véres kezét a nyaka köré kulcsolja, és lenyomja a vizelettől és ürüléktől bűzlő patakba. Megpördült, de Stane nem állt mögötte. Senki sem állt ott. Egyedül maradt.

Kihúzta a kezét a mocsokból, és megtörölte a ruhája tiszta részeibe. Kevés ilyet talált, és szorult helyzetében végre a könnyei is eleredtek. A szennycsatorna mellett ülve olyan erősen zokogott, hogy a gyomra is belefájdult, és minden zihálással szennylétől bűzös levegőt szívott a tüdejébe.

– Nem tudom, mitévő legyek! – kiáltott fel hangosan. – Mondd meg, mit tegyek! – Felvett egy maréknyi trágyával keveredő sarat, és elhajította, amilyen erősen csak tudta. A fejét hátrahajtva felrikoltott az égre. – Hallasz engem? Nem vagyok elég erős. Akár az anyám, én is meg fogok törni. – Reszketve

szívta be a levegőt. – Ha pedig nem teszem, akkor Stane öl meg hamarabb. Engem, Jollint és a többieket. Nem... Nem várhatok tovább. Hallasz engem? Már öt év eltelt. Nem vagyok képes tovább várni rá.

Megborzongott, és levegőért zihálva válaszra fülelt, de csak a szél zúgását hallotta.